

ÄVENTYRSVANDRING 2018

Vandring 12/2018: 12 september. "Vinden i ryggen". 23 deltagare. 9 km.

Planen för denna vandring var att vi skulle gå ut på det som vi kallar Norra Reveln, den sandbank som utgår från sjömärket norr om Skanör och flera kilometer norrut. Det är en sandrevel som växer märkbart för varje år. I september 2005 gick vi ditut i högsommarväder. Min förhoppning var att det skulle vara lika fint väder nu.

Men det var det inte! Det blåste kraftigt från väster. Det hade inte blivit en njutbar vandring. På morgonen ändrade jag planeringen. Jag vill ju att vi i blåsväder ska ha "vinden i ryggen", om det går att ordna. Det gick!

Från Stefan Löfvings hållplats gick vi i stället österut mot Höllviken. Den turen är verkligen inte en reservvandring. Den är en tiopoängare av tio möjliga! Vinden kändes knappast ens om vi vände oss om för att känna efter.

Men först fick vi göra en avstickare till Ättebäcken för att invänta två deltagare som hade blivit akterseglade av bussarna. Nr 100 och 300 går nästan samtidigt från Höllviken C. Båda bussarna körde förbi Eva och Gertrud vid Höllviksstrandsvägens hållplats. De tog nästa buss så vi förenades snart vid Stefan Löfving.

Under tiden hade vi gjort en intressant upptäckt vid Ättebäcken. Valnötsträdet där bar massor av nötter. Ulla plockade en handfull till fotografens förtjusning. Valnötsträden och flera andra, bl.a. mina tre fikonsträd har trivts utmärkt i sommarens värme och torka.

Vi följde Skåneleden på stigar som ledde oss till Ättebäcken. Vi klättrade över dagens första staket in på ängen längs de vackra dammarna.

ÄVENTYRSVANDRING 2018

Vandring 12/2018: 12 september. "Vinden i ryggen". 23 deltagare. 9 km.

Tångvallen där är ett riktigt kamerafynd. Vi njöt i fulla drag.

Det dröjde inte länge förrän det var dags att klättra nästa gång. Nu kom vi upp på en vall. Det var inte första gången vi gick här och sannoligen inte den sista. Hur ser det ut här på vintern? På våren? Ja, det återstår att se.

Framme vid Ridklubbens häststallar tog vi vägen mot fiskehamnen där Hölls Fiskehoddeförening har sina fina hoddor. Där fanns ett bord som nästan rymde oss alla, det visste vi. Nåja, några hittade en plats för sig själva. Utsikten över Höllviken (bukten alltså) var inte fy skam. Nu var det alltså fikadags.

Sedan styrde vi kosan mot nästa klättring, fast här var det någon som kom på den smarta idén att i stället öppna grinden. "Varför göra det enkelt när man kan göra det svårt?" var det någon som citerade ett tidigare populärt uttalande.

ÄVENTYRSVANDRING 2018

Vandring 12/2018: 12 september. "Vinden i ryggen". 23 deltagare. 9 km.

Nu var vi inne i naturreservatet, Skanörs Ljung. Ljung, ja, ljungen blommade lila och gjorde oss höstlyckliga. Vi hade fått besked från Falsterbonäsets Pistolskytteklubb att dagens skjutning började först senare på dagen, så vi genade förbi 300-meterskullen.

Vi fann deras bro över Ammerännan och tog oss torrskodda över. Det var lite tråkigt att se alla sönderskjutna lerduvor och andra rester från skytteverksamheten. Vi tror och hoppas att de städar efter sig då och då.

Sedan passerade vi platsen för det forna vindskyddet med grillplatsen. Jag hade vid en tidigare vandring förbi vindskyddet redan berättat om min övernattning där för många år sedan med min strövargrupp i Friluftsförbundet. Vi var tre ledare som sov under bar himmel medan barnen sov i vindskyddet. Det är ett fint minne.

Nu är vindskyddet borta efter två anlagda bränder, kanske för alltid. Det är mycket tråkigt.

Gyeholmen nästa! Vi fick hoppa på grästuvor och finna lämplig väg över heden. Det var dock inte lika blött som det kan vara ibland. Det hade ju inte regnat på mycket länge.

En ny klättring förde oss in i björkskogen. Vi valde att inte följa Skåneleden upp på banvallen utan gick längs kusten så långt den upptrampade stigen förde oss.

ÄVENTYRSVANDRING 2018

Vandring 12/2018: 12 september. "Vinden i ryggen". 23 deltagare. 9 km.

Så blev det ändå banvallen till slut. En liten bit bara, så gick vi till höger på en stig in i Ljungskogsområdet där vi plockat ramslök i våras. Nu fanns det inte ett enda blad kvar förstås.

Där berättade Ulla en hiskelig historia om en man som på hemväg i kvällsmörkret på cykel här i närheten fick inte bara ett slag i huvudet utan två. Han tog reda på att det var en slaguggla som anfallit honom för att han kommit i närheten av ungarna i boet.

Nu var vi nästan framme! Några deltagare, bosatta i närheten, tog farväl medan vi andra gick över kanalen till Höllviken där vi hade parkerat cyklar och bilar.